

4t Concurs de Microrelats al Comercç de l'Eixample

PRIMER PREMI

LA DOLÇOR DE FER BARRI Pseudònim: Abella Pistil

Al Forn Balmes, la Mercè porta l'obrador com qui dirigeix una orquestra famosa internacionalment: amb força, passió i ull clínic per detectar -i intentar resoldre- carències emocionals rere cada comanda. A les set en punt entra la Clara, de sis anys, amb motxilla immensa i ulls d'haver-se llevat massa aviat per la seva curta edat. Té dues monedes per comprar-se l'esmorzar “ella sola”, però es mira l'aparador, un xic perduda.

—Què hi posarem? —pregunta la Mercè, traient la safata de coca amb sucre.

—Tinc tres preguntes —diu la Clara, seriosa—: Una, què em puc comprar amb dos euros? Dues, què dura més: un croissant o una ensaimada? Tres, com s'atura el cap quan no para?

La Mercè s'eixuga les mans al davantal, entenent perfectament la tercera pregunta:

—Amb dos euros, mitja coca o un pa de pessic petit. I pel que fa al cap, et regalaré un consell. Fes-te cada dia un regal inesperat: quelcom petit, absurd, dolç. I riu. Riu molt. És com fer-li trampes al cervell.

La Clara s'ho apunta mentalment i tria el pa de pessic, però la Mercè li afegeix un parell de bunyols farcits.

—Això no entra al preu, no?

—Avui sí. És el teu regal inesperat.

Riuen totes dues. Saben que aquell esmorzar no té preu.

SEGON PREMI

UN CAFÈ I UNA GASOSA Pseudònim: Marina d'Or

Un dimecres al matí va entrar un home molt arreglat. Jo encara fregava el terra de la llibreria quan va sonar la campana de la porta.

Amb una americana grisa planxada de tintoreria, i un barret a conjunt, l'home va caminar pel local, ensopegant amb tots els llibres que hi havia desendregats al terra. Va agafar una caixa plena de còmics discontinuats i s'hi va asseure. Em va fer un senyal perquè m'hi acostés.

–Un cafè sol i un got de gasosa – em va dir. I va treure un diari del maletí que duia, i sense fer-me gaire més atenció es va posar a llegir.

–Disculpi, però això és la llibreria Finestres – vaig dir suaument.

–Gràcies, maca –em va contestar.

Desconcertada, no vaig saber fer res més que tornar a la feina. Juraria que en algun moment el vaig veure fer un glop d'una tassa de cafè invisible. 15 minuts més tard, va plegar el diari, i em va dir que ens veuríem l'endemà.

Em vaig adonar que s'havia descuidat el diari, i quan el vaig agafar, encara ho vaig entendre menys. Estava datat al 1948.

Va tornar cada dia d'aquella setmana i la següent. Desbordada de teories, vaig buscar per la llibreria per si trobava alguna cosa que em fes comprendre la situació que vivia idènticament cada matí.

I la vaig trobar en una capsa plena de pols, que és on es troben aquestes respostes. Una foto de Joan Paramí, l'antic propietari de la cafeteria Lourdes que hi havia hagut en aquest mateix local, i que va tancar amb la seva mort el 1948.

TERCER PREMI

CIRERES Pseudònim: Galega do Eixample

Començava juny, sentia una felicitat infantil: menjaria les primeres cireres de la temporada. Vaig entrar al mercat del Ninot decidida cap a la fruiteria, imaginant com les rentaria a la font del xamfrà i les tastaria abans d'arribar a casa. Just quan anava a demanar-les, un avi es va parar al meu costat amb una nota tremolosa a la mà. Amb pell de pergamí i la cara acabada d'afaitar, duia unes ulleres tortes, equilibrades sobre un nas minso. Portava uns pantalons marrons gastats i una camisa blanca ben planxada, feia la mateixa olor que el meu avi els diumenges abans de missa. Em va demanar que li llegís la nota: Cada dia entenc menys la lletra de la Rosa, va dir. Per instint vaig llegir en silenci. Abans de parlar, vaig empassar saliva. Aquella no era la llista de la compra, era una carta de comiat. La Rosa se n'anava a Ourense amb l'Anita. Ara li toca a ella. Li desitja sort. Diu que tant de bo aprengui a organitzar-se la casa i la nevera. L'avi no va plorar, només va repetir amb un fil de veu: A Ourense. Se'n va anar arrossegant els peus, deixant-me davant les cireres. Vermelles, lluent, perfectes. Sense comprar-ne cap, vaig tornar a casa amb una cirera entravessada a la gola.

QUART PREMI

DES DEL BALCÓ Pseudònim: La del tercer pis

Des del balcó del tercer pis, entre Mallorca i València, la criatura guaitava el món amb els ulls ben oberts. El carrer Marina s'estenia ple de veus i vida: sabates i carros que repicaven sobre les llambordes i, al fons, la Sagrada Família, que s'alçava lenta, com si el temps li fos còmplice. Al davant, hi havia una botigueta estreta: Casa Debasa. No en sabia el nom, però en flairava l'aroma —formatge curat, xoriço fumat i fusta humida— que li recordava la cuina de l'àvia i les tardes de pluja al nord. L'interior era un passadís estret, amb lleixes de fusta que, als seus ulls, eren de castanyer.

Amb els anys, tot va anar canviant. Van desaparèixer merceries, van aparèixer botigues de records. La basílica es va fer més alta, però també més distant. La botiga, en canvi, resistia. I això, per a ella, valia més que qualsevol temple. Ara, ja gran, continua sortint al balcó. Escolta el barri, que encara parla moltes llengües, i quan el vent li porta aquella aroma antiga, somriu amb els ulls clucs.

Des d'un balcó, una vida sencera es pot llegir en fragments: un edifici que aguanta dempeus, una botiga amb arrels, i una ciutat que canvia, però que en el record de qui l'estima, mai no l'oblida.

CINQUÈ PREMI

LA TARDOR A L'EIXAMPLE Pseudònim: Odessa

Feia anys que en Ramon estava al capdavant de l'establiment de l'Editorial Boileau, el seu petit oasi enmig del bulliciós Eixample barceloní. Un espai on el temps s'aturava entre l'aroma de les partitures antigues i del paper acabat d'imprimir. Allà havia conegut i teixit vincles amb tota mena de perfils musicals, des d'il·lustres compositors fins a estudiants que buscaven, amb il·lusió, la seva primera partitura.

Una tarda plujosa, mentre en Ramon ordenava les novetats, en Pau, un jove violinista, amb qui havia forjat una bona amistat, va entrar a l'Editorial. Remenant entre les prestatgeries, va trobar un quadern de cuir gastat que no semblava destinat a la venda. Quan el va obrir, es va sorprendre en trobar-hi composicions manuscrites d'en Ramon. Aquella troballa no podia ser casualitat.

Després de mesos d'assajos, el 22 de novembre va arribar. En Pau i els músics del barri, plens d'emoció, van entrar a l'Editorial tocant La tardor a l'Eixample. En Ramon es va girar sorprès per la familiaritat de les notes. Una llàgrima li va regalimar per la galta. El que sonava era l'ànima d'en Ramon, hores entre partitures, converses amb els músics, en definitiva, l'essència de Boileau.

ORGANITZACIÓ

Districte de
l'Eixample

Ajuntament de
Barcelona

COL·LABORACIÓ

Centre AXADÈMIA